

Bibel OG BEKJENNELSE

Nr. 1 2014 – 34. ÅRG. ORGAN FOR DEN LUTHERSKE BEKJENNELSESKIRKE

*Men han ble såret for våre
lovbrudd, knust for våre synder.
Straffen lå på ham, vi fikk fred,
ved hans sår ble vi helbredet.*

Jes 53,5

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.
ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.

Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år.

Redaksjon:

Egil Edvardsen (ansv. red.), Birgitta Erlands-
son (red.sekr.), Birgit Johannessen, Kjell
Petter Bakken og Tor Jakob Welde.

Redaksjonens adresse:

Solåsveien 20, 4330 Ålgård.

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948.

Ekspedisjon: Omega trykk, 4016 Stavanger.

DEN LUTHERSKE BEKJENNELSES- KIRKE (LBK)

• Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han er blitt menneske for vår skyld, levd et liv uten synd, lidt og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

• Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testaments hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

• Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordieboken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

• Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

• LBK deler tro og kirkefellesskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 20 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

FOTO: KJELL PETTER BAKKEN

Jesus er din Frelser

Av David Edvardsen

«Neste dag ser han Jesus komme mot seg, og han sier: «Se, Guds lam, som tar bort verdens synd. Det er om ham jeg sa: 'Etter meg kommer en mann som er kommet før meg, for han var før meg.' Og jeg kjente ham ikke, men for at han skulle bli åpenbart for Israel, derfor har jeg kommet og doper med vann.» Og Johannes vitnet idet han sa: «Jeg har skuet Ånden komme ned som en due fra himmelen, og den ble værende over ham. Og jeg kjente ham ikke, men han som sendte meg for å døpe med vann, han sa til meg: 'Ham som du ser Ånden komme ned og bli værende over, han er den som doper med den Hellige Ånd.' Og jeg har sett og vitnet at han er Guds Sønn.»» (Joh 1,29-34)

Snart er det vår. Den er rett rundt hjørnet. Eller du mener kanskje at våren er kommet allerede? Det er helt greit, for det er jo en del ting som tyder på det. Det har blitt litt varmere. Det er knopper på trærne. Det er mars og du kan se snøklommer både her og der. Fuglene synger.

Sist, men ikke minst: Det er blitt lysere. Det er ikke så lenge mørkt som om vinteren. Vintermørket gjør noe med humøret. Det kan være som en stor bær som er alt for tung å bære. Derfor er det godt når våren kommer.

Døperen Johannes var et vartegn. Han ble sendt av Gud for å døpe og forkynne: Messias er rett

rundt hjørnet. Messias var Frelseren som Gud hadde lovet å sende. Profetene i Det gamle testamentet hadde skrevet om ham. Derfor var det en del jøder som ventet på Messias. Da Johannes stod fram, lurte mange på om det kunne være han som var Messias. Sånn kunne det virke, mente de. Johannes var ikke Messias. Han var ikke lyset, men han vitnet om lyset. Lyset var rett rundt hjørnet.

Nå kommer Jesus gående mot Johannes. Johannes ser på ham og sier: «Se, Guds lam, som tar bort verdens synd». Se, der kommer lyset som vinner over mørket. Jesus tar på seg den store børen vår som var altfor tung for oss å bære. For Jesus er den ikke for tung. For han er ikke hvem som helst. «Det er om ham jeg sa: 'Etter meg kommer en mann som er kommet før meg, for han var før meg.'» Jesus var til før Johannes. Han eksisterte før Johannes, selv om Johannes ble født før Jesus. For Jesus er Gud. Gud har alltid vært til. Gud er evig. Han har ingen begynnelse og ingen slutt. Jesus er Gud som ble menneske for å frelse verden. Han er Guds eget lam.

Jesus er et feilfritt lam. I den gamle pakten ble lam ofret ved forskjellige anledninger. Gang etter gang ble det gjentatt: Lammet skal være ett år gammelt og feilfritt. Offeret skulle være et friskt lam. Et slikt lam kunne man kanskje helst tenke seg å beholde. Det var sikkert en del jøder som heller kunne tenke seg å ofre en sau med en

del aldersdomstegn og svakheter. Hvorfor måtte de absolutt ofre et lam? Hvorfor et av de beste lammene? En grunn var selvsagt at Gud hadde sagt det. Men Gud hadde også en spesiell hensikt med å si dette. Lammene som ble ofret i den gamle pakten kunne ikke ta bort synden, selv om de var feilfrie i det ytre. Derfor ble ofrene gjentatt regelmessig. De var bilder på Jesus. Han er lammet som virkelig tar bort synden. For han er Guds lam. Han er et feilfritt lam på alle måter. Han har oppfylt alle ti bud for oss helt feilfritt. For å ta et bilde fra skiskyting: Han skjøt feilfritt både på liggende og stående skyting. Fem treff ganger to. Jesus har truffet på alle ti blinkene. Og han gikk helt uten doping. Jesus jukset ikke. Han gjorde alt helt riktig. Han levde et fullkomment liv for oss.

Ikke nok med det. Jesus har også sonet straffen for oss. Lik et lam som føres til slakting, åpnet han ikke sin munn. Det skrev profeten Jesaja ca. 700 år før Jesus. Jesus er det lammet som føres til slakting. Han er Guds lam som ofret seg selv for oss på korset. Der slettet han ut gjeldsbrevet som gikk imot oss. Med sitt blod har Jesus sonet straffen for oss. Straffen ligger på ham, vi får fred: Fred med Gud og fred i samvittigheten.

Det gir han også deg, for Jesus tar bort verdens synd. Verden betyr alle mennesker. Det er ufattelig mange. I dag lever det cirka 7 milliarder mennesker i verden. Jesus

døde for mange flere. For han døde for alle mennesker som noen gang har levd. Det er ufattelig mange. Det er altså ingen bagatell Jesus tar bort. Han tar bort verdens synd. Gud var i Kristus og forsonte verden med seg selv. Han er en soning for våre synder, ja, ikke bare for våre, men for hele verdens. Du er en del av verden. For du er et menneske. Det betyr: Jesus har dødd for deg. For han døde én gang for alle.

Det betyr også at Jesus tar bort hele synden. Hans blod rensar oss fra all synd, uansett størrelse, mengde og lengde. Det finnes ingen synd som Jesus ikke tar bort. Han tar den langt bort, så langt bort som øst er fra vest (Salme 103,12). Han tar den bort som en tåke og som en sky (Jes 44,22). Synden er helt borte. Den er gravlagt med Jesus.

Han lever og fortsetter å ta synden bort hver eneste dag. Han tilgir oss i dag like mye som i går. For Jesus er alltid den samme. Han elsker oss like mye i dag som i går. Jesus elsker oss like lenge som han har vært til. Han er evig. For han er Gud selv.

Det kan vi stole på, selv om vi ikke har sett ham. Vi har Guds eget Ord på det. Vi har for eksempel vitnesbyrdet til døperen Johannes. Døperen Johannes vitnet at Jesus var Guds Sønn. Han hadde fått et løfte fra Gud: «Han som sendte meg for å døpe med vann, han sa til meg: 'Ham som du ser Ånden komme ned og bli værende over, han er den som døper med

den Hellige Ånd.» Dette løftet så han også oppfylt: «Jeg så Ånden komme ned som en due fra himmelen, og den ble værende over ham». Dette ble oppfylt da Jesus var blitt døpt av Johannes. Ånden kom ned som en due fra himmelen. Og det lød en røst fra himmelen: «Dette er min Sønn, den elskede, i ham har jeg min glede» (Mt 3,17). Ånden ble værende over Jesus. At løftet ble oppfylt, bekreftet at Gud hadde talt sant. Johannes stolte på Guds løfte og vitnet: Jesus er Guds Sønn. Han er Guds lam som tar bort verdens synd. Johannes vitnet for de fremmøtte som så Jesus komme gående den dagen. Han vitner også for oss som ikke har sett Jesus for at vi skal tro på ham.

Ja, for troen kommer av budskapet vi hører og leser. Det var nok mange folk som så Jesus komme gående mot Johannes. Hvor mange av dem som kom til tro på ham, vet vi ikke. Vi vet at Jesus «kom til sitt eget, men hans egne tok ikke imot ham, men de som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn» (Joh 1,11-12). En del jøder kom til tro først senere da Jesus var borte. Tenk på det som skjedde på pinsedagen, da Jesus var tatt opp til himmelen. Da talte Peter til jødene: «Dere korsfestet ham» (Apg 2,36). Så forkynte han evangeliet for dem, og mange av dem kom til tro.

Tenk på de to mennene fra Emmaus. De vandret sammen med Jesus etter at han var oppstått og

ante først ingenting om at det var Guds Sønn. De visste at Jesus var død og var skuffet, for de trodde at det var han som skulle befri Israel, det vil si fra romerne. De hadde misforstått Skriften. Da forklarte Jesus at Det gamle testamentet taler om ham. Messias skulle dø og lide for hele verden, så skulle han stå opp igjen. Da Jesus var borte fra de to mennene, undret de seg og spurte seg imellom: «Brant ikke hjertene våre, da han talte til oss på veien og åpnet skriftene for oss?» (Luk 24,32). Jo, de gjorde nok det. Hjertene brant ikke ved at de så Jesus, men på grunn av evangeliet han forkynte.

Tenk på hva Jesus sa til disipleren Tomas. Tomas krevde synlig bevis på at Jesus var oppstått, etter mottoet: «Jeg tror det ikke før jeg får se det». Jesus sa til ham: «Salige er de som ikke ser og likevel tror» (Joh 20,29).

Salig er du som tror at Jesus er din frelser. Evangeliet er en kraft til frelse for hver den som tror (Rom 1,16). For der virker Den Hellige Ånd med sin kraft. Det er en stor kraft, for han er Gud selv. Fordi han er Gud selv, kan han ikke lyve. Den Hellige Ånd vitner om Jesus at han er Guds lam som tar bort verdens synd. Han er lyset som vinner over mørket. Tro på ham, så har du evig liv. Han gir det til deg selv om ikke du ser ham.

Senere skal du få se ham. Nemlig i himmelen. Der får du se ham med egne øyne. Amen.

Disiplene holder Jesus med selskap

Jesus feiret påskemåltid med disiplene. Aller først vasket han føttene til de kjære vennene sine. Senere fortalte han dem at en av hans egne skulle forråde ham. Men hvem? "Det er vel ikke meg?" spurte alle. Vi vet svaret, mener vi. Judas var forræderen, ikke jeg. Etterpå ga Jesus dem sitt legeme og blod, med, i og under brød og vin til syndenes tilgivelse. Dermed var nattverden innstiftet for all tid i verden og for alle, også for hans forrædere.

Jesus var disiplenes tjener under påskemåltidet, mens de på sin side hadde tankene opptatt med sitt. En tenkte på penger han skulle få for å forråde Jesus. En annen lurte på hvordan han skulle finne veien dit Jesus var på vei. En ville ha Jesus til å vise dem Faderen for å kunne tro. En lovet stolt å være trofast mot Jesus til døden, hva som enn skulle skje. Ja, ånden er villig i oss som er Jesu disipler. Men tenk, nettopp til disse dagdrømmerne lovet Jesus sin egen fred i hjertene. Og han lovet dem også Talsmannen, Den hellige ånd, når han nå skulle gå bort for en tid. Jesus gjorde dette fordi han visste og så at disiplene helt hadde glemte hvorfor de var kommet til Jerusalem. Jesus hadde sagt i Luk 18,31: "Se, vi går opp til Jerusalem, og alt det som profetene har skrevet om Menneskesønnen, skal gå i oppfyllelse."

Ved avslutningen av måltidet sa Jesus: "Men verden må få vite at jeg elsker Far, og at jeg gjør som Far har befalt meg. Stå opp, la oss gå herfra" (Joh 14,31). Hvor skulle de gå hen? Til Getsemane. Men Jesus visste mer. Neste dag var fredag. Golgata ventet ham. Det sto skrevet.

De kom til Getsemane. Snart skulle det avsløres hvem som var

Jesu forræder. Jesus sa: "Sett dere her mens jeg går dit bort og ber." Han tok med seg Peter, Jakob og Johannes, de tre som hadde vært vitner til hans forherligelse på forklaringsberget. Jesu angst og gru i Getsemane da han tenkte på det han visste skulle skje, er umulig for oss å fatte.

Hva betyr det at den Helliges sjel er tynget til døden av sorg? Noe umålelig tungt, vet vi, han svettet blod. I sin angst ber Jesus sine kjære nærmeste, disiplene, om hjelp. "Våk med meg!" Og han går og ber: "Min Far! Er det mulig, så la dette begeret gå meg forbi. Men ikke som jeg vil, bare som du vil." Hvordan hjalp disiplene sin kjære Mester? Det står skrevet: "Han fant dem sovende." Jesus sa til Peter: "Så klarte dere ikke å våke med meg en eneste time? Våk og be om at dere ikke må komme i fristelse!"

Deretter gikk Jesus bort for

andre gang og ba i sin angst: "Min Far! Om ikke dette begeret kan gå forbi meg, og jeg må drikke det, så la viljen din skje." Hva slags hjelp ga disiplene sin Mester denne andre gangen? Det står: "Han fant dem igjen sovende."

Jesus gikk bort for tredje gang og ba med samme ord. Hvordan hjalp disiplene ham denne tredje gangen? Jesus kom til dem og sa: "Dere sover og hviler fremdeles?"

Kjære leser. Jesus sa nå til sine kjære: "Timen er kommet. Menneskesønnen skal overgis i synderes hender." Hva sier du som er Jesu disippel? Hadde ikke Jesus vært overgitt i synderes hender hele tiden under påskemåltidet i den øvre salen, og nå i Getsemane? Er ikke det mennesket en synder, en forræder, som sover når Jesus har bedt om at han skal våke sammen med ham? Men tenk at til slike, sine egne, deg og meg sier Jesus:

”Stå opp, la oss gå! Han som forråder meg, er nær.” Jesus vet at vi, som er hans egne ved troen, er hans forrædere med syndene våre. Derfor sa han da for andre gang siden påskemåltidet, ”La oss gå!” Hvor skulle de gå hen? Vi vet det. Jesus gikk for å bli korsfestet istedenfor sine forrædere, og disiplene fikk gå i evig frihet fra dommen over sine synder.

Dette forsto de etter Jesu oppstandelse på påskemorgen. Gud Fader hadde latt det gå i oppfyllelse som var skrevet hos profetene om Menneskesønnen, og som Jesus hadde bedt ham om med ordene ”skje din vilje”. Dette skjedde for at vi skulle få ha evig barnekår i himmelen, som Jesus også bedyrer i Mark 2,17: ”Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere.”

Så vil vi nå si med apostelen: ”Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere, og blant dem er jeg den største.”

Takk, kjære Jesus, for at du ikke blir trøtt av å vekke oss opp fra våre sjelers søvnighet, ved å trøste, lære, formane og advare oss med ditt evige og saliggjørende ord. Amen.

Jukka Söderström

Galileisk rabbi korsfestet!

[Jesus] bar selv korset sitt og gikk ut til det stedet som heter Hodeskallen, på hebraisk Golgata. Der korsfestet de ham, og sammen med ham to andre, en på hver side og Jesus mellom dem. [...] Jesus visste nå at alt var fullbrakt, og for at Skriften skulle bli oppfylt, sa han: «Jeg tørster.» Det sto et kar der med vineddik. De fylte en svamp med den, satte svampen på en isopstilk og holdt den opp til munnen hans. Da Jesus hadde fått vineddiken, sa han: «Det er fullbrakt!» Så bøyde han hodet og utåndet. (Joh 19,17-18. 28-30)

Hvordan tror du dagens medier hadde rapportert om Jesu korsfestelse på Langfredag dersom den hadde funnet sted i vår tid? Mange hadde nok behandlet den som et religionsfrihetsspørsmål og beklaget seg over at ikke Det høye råd kunne vist mer toleranse mot en liten minoritet og deres religiøse leder. Andre hadde fokusert på rettsvesenet og stilt spørsmålstegn ved bruken av korsfestelse som henrettelsesmetode. En lege hadde blitt invitert til studio for å forklare i detalj hva som skjer når en dødsdømt dør på korset. Noen hadde sendt ut en reporter for å intervju disiplene og spørre dem om hva slags planer de hadde for fremtiden og hvordan de tenkte å gå videre nå etter Jesu død. Mennesker hadde uttrykt medfølelse, bestyrtelse og forskrekkelse over Jesu pinefulle

død. Men det spørs hvor mange som hadde forstått hendelsens betydning. For Jesu død på korset er jo noe mye, mye mer enn slutten på en kontroversiell predikants karriere.

Da Jesus bar korset sitt opp mot Golgata, gjorde han det ikke fordi han var en forbryter som hadde fått sin rettmessige straff. Nei, årsaken var at du og jeg hadde syndet så mange ganger på mange forskjellige måter. Da han ble spikret fast til korset skjedde det ikke fordi Faderen hadde tatt sin hånd fra ham, men fordi Sønnen frivillig hadde latt seg gripe og bli dømt. Da Jesus sa "det er fullbrakt", mente han ikke bare at lidelsene hans var slutt, men også at vår lidelse og vårt slaveri under synden var over.

Verdenshistorien er full av religiøse ledere som ble drept på grunn av sine overbevisninger, men det fins bare en som er sann Gud, bare en som har dødd med det resultat at tilgivelse er vunnet for alle mennesker til alle tider, bare en som har oppstått igjen fra døden og bekreftet at Han virkelig var den han påsto. Mennesker kan finne trøst i en mengde forskjellige ting: Mange stoler på sine egne evner og dyktighet, andre på sin rikdom, noen stoler på stjerne tegnenes budskap og andre igjen på en eller flere falske guder. Det fins svært mange ting som kan gi en følelse av trygghet, men bare troen på Jesus Kristus gir oss sann fred med Gud. Jesu korsfestelse, som for noen er en anstøtsstein, et hinder for troen, er for den troende det ytterste beviset på hvor ufattelig høyt Gud elsker syndere som meg. Faderen lar Sønnen drepes. Sønnen dør, til og med for de som ikke tror på ham, til og med for de som håner, slår og spytter på ham. Jesus dør, til og med for deg og meg.

Kjære Jesus Kristus, på Langfredag takker jeg deg for at du var villig til å dø for slike som meg. Tilgi meg at jeg så ofte synder. Tilgi meg for at du var nødt for å bære syndene mine opp til korset. Bevar meg i troen på tilgivelsen du vant for meg med din uskyldige lidelse og død. Amen.

Peter Öman

"... sto opp fra de døde tredje dag..."

En eneste setning i den apostoliske trosbekjennelsen forkynner den sannhet som avgjør verdien i hele den kristne troen. Påskedagens evangelium og sentralt i påskefeiringen er Kristi oppstandelse fra de døde.

Hva betyr så denne setningen? Den kristne kirke har i snart to årtusener høytidelig bekjent seg til Kristi oppstandelse på den tredje dag. Det betyr nøyaktig det bekjennelsen sier. Den døde Jesus som ble lagt i graven på fredagskvelden, er ikke lenger der når steinen blir rullet til side på søndagsmorgenen. Den sårede, korsfestede, døde og begravde kroppen har forlatt graven.

Denne bekjennelsen er ikke en konklusjon som menneskelig fornuft har kommet til. Den guddommelige planen for menneskehetens frelse resulterer i denne sannhet. Det var ikke troen på oppstandelsen som gjorde at kvinnene kjøpte sine oljer. Da hun som så inn i graven, ropte: "Graven er tom!", visste hun ikke hva hun skulle tro, ifølge evangelisten Lukas. Nå sto kvinnene der med sine urter som de skulle salve den døde kroppen med som en endelig avskjed med Jesus fra Nasaret. Men han hadde ikke tatt avskjed med dem. Plutselig sto to menn framfor dem og spurte hvorfor de var der. "Hvorfor leter dere etter den levende blant de døde? Han er ikke her, han er stått opp."

Vi ser tydelig at oppstandelsen var uforståelig også for Jesu nærmeste venner. Hvem trodde på hans oppstandelse? Ingen! Disiplene som var på vei til Emmaus, hadde problem med sine forestillinger om Kristi forsoningsverk. De sa: "Vi hadde håpet at det var han som skulle befri Israel." De hadde håpet, men de hadde ikke forstått det han hadde sagt om sin lidelse, død og oppstandelse. Og nå var håpet ute slik de så det. Ikke heller de kvinnene som om morgenen var på vei ut til graven, hadde for-

Fra mørke til lys,

stått budskapet hans. Om de hadde lagt merke til det han hadde sagt mens han ennå var blant dem, kunne de vel ha spart sine innkjøp av oljene. Han hadde sagt at han skulle stå opp igjen den tredje dag. Han behøvde ikke oljene deres. De behøvde hjelp til å tro det de så. Han ville at de skulle fortelle disiplene, ja, hele verden, om hans oppstandelse: "Jesus lever, graven er tom, han trenger ikke oljene våre!"

Hva svarer menneskene på denne sannheten fra vitnene ved graven? Som oftest sier de: "Det er ikke sant. Ingen kan stå opp fra de døde!" Døden er den definitive slutten, mener de. Ingen vender tilbake etter at de har gått gjennom dødens port. Det er faktisk sant. Det er ingen som passerer den porten for siden å vende tilbake. Det fins bare én; det fins bare én Frelser. Han har dødt og stått opp igjen for å leve evig. Jesus oppvekke noen personer fra de døde: enkens sønn og Lasarus. Men en dag døde de igjen for ikke å komme tilbake igjen.

Menneskene ville ikke tro dette under da det skjedde. Heller ikke i dag vil de tro. De prøver å bortforklare dette kristendommens absolutte og grunnleggende faktum. Når steinen blir rullet bort, er graven tom. Den levende fantes ikke lenger blant de døde.

Døden var nå for evig beseiret, og syndens makt var brutt. Nå kunne disiplene forkynne den oppstandne Jesus fra Nasaret. Dette budskapet har nådd like til oss, og vi bekjenner denne oppstandelsen med ordene: "sto opp fra de døde tredje dag". Vi tilber ikke den døde, men den levende Jesus.

Muhammed er død. Buddha er død. Pavene dør og vender ikke tilbake igjen, og alle andre religionsstiftere i verden er borte. Men vår Frelser, Guds Sønn, som døde på korset på Golgata, lever og regjerer i evighet. Vår tro grunner seg på fakta. Døden er beseiret. Dette fantastiske budskapet er rettet til oss. Det skal vi tro. Apostelen sier at Kristus "ble overgitt til døden for våre synder og oppreist for vår rettferdiggjørelse". I Kristi oppstandelse har vi rettferdighet for Gud. Vi kan alltid henvise svake hjerter og vår egen fattige sjel til denne sannhet. Jesus lever, og vi skal leve. Den som forkaster dette, gjør det til sin egen evige ulykke. Den som tror det, gjør det fordi Den Hellige Ånd har overført denne sannhet til oss. Derfor kunne sangforfatteren synge:

*Jesus lever, graven brast!
Han stod opp med guddoms velde.
Trøsten står som klippen fast:
at hans død og blod skal gjelde.*

Alvar Svenson

På torsdag ble Jesus arrestert etter at en av hans nærmeste venner, Judas Iskariot, hadde forrådt ham. Judas var blitt enig med våre kirkeledere at han for tretti sølvpenge skulle peke ut Jesus for de romerske soldatene. Dette skjedde i en hage som heter Getsemane. Derfra førte soldatene Jesus til øverstepresten Kaifas der de skriftlærde og de eldste var samlet. Disse hadde lang tid i forveien bestemt at Jesus måtte dø.

Allerede samme natt, altså natten til fredag, begynte de å forhøre Jesus. De hadde som sagt allerede bestemt seg for at Jesus måtte dø, derfor skydde de ingen midler for å nå sitt mål. Men de klarte ikke å få fram gode nok bevis til å kunne dømme ham. De kalte til og med inn mange falske vitner, men det hjalp ikke. Til slutt stilte øverstepresten ham et spørsmål: "Er du Messias, Guds Sønn?" Jesus svarte bekreftende, og da ble det slått fast at han hadde spottet Gud og dermed kunne dømmes til døden.

Siden vi er okkupert av romerne, har vi ikke rett til å fullbyrde en dødsdom. Derfor ble Jesus ført til landshøvdingen Pontius Pilatus. Han forsto at det var misunnelse som var grunnen til at de hadde ført Jesus til ham, men han klarte ikke å stå imot jødene. Til slutt gikk han derfor med på å korsfeste Jesus.

Alt gikk nå veldig fort, og allerede på fredagsettermiddag var alt over. Jesus døde på korset som en forbryter. To menn, Josef fra Arimatea og Nikodemus, som kjente Jesus fra tidligere, fikk lov til å ta seg av kroppen og sørge for at Jesus ble begravd. Deretter var det sabbat, og vi fulgte lovens bud og holdt oss i ro.

Tenk hvor fort saker og ting kan forandres! Om fredagen hadde vært den verste dagen i mitt liv, skulle søndagen bli den beste. På ettermiddagen skulle jeg og venn gå til en liten by som heter Emmaus. Vi gikk der nedstemt og snakket om alt det som hadde hendt de siste dagene. Plutselig kom det en mann opp på siden av oss. Han lurte på hva vi snakket om. Jeg sa til ham: "Du må være den eneste tilreisende til Jerusalem som ikke vet hva som er hendt der i disse dager." Den fremmede lurte på hva det var som hadde hendt. Da fortalte vi ham om hva de hadde gjort med Jesus. Vi fortalte om alt som hadde hendt, hvordan øversteprestene våre og rådsmedlemmene hadde overgitt ham til å bli dømt til døden og korsfestet. Men vi fortalte ham også at det gikk rykter om at noen kvinner hadde gått ut til graven i morges og funnet den tom. De hadde sett et englesyn, og englene hadde sagt at Jesus lever.

Da vi hadde informert den fremmede som gikk der

fra sorg til glede

ved siden av oss, tok han til orde og sa: "Så uforstandige dere er, og så trege til å tro alt det profetene har sagt! Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet?" Deretter, mine venner, fikk vi være med på et fantastisk bibelstudium! Den fremmede begynte med Moses og alle profetene og forklarte for oss hva som var sagt om Messias i alle skriftene. Hvilken opplevelse!

Da vi kom fram til Emmaus, overtalte vi den fremmede til å bli med inn. Da vi skulle spise, tok mannen brødet og brøt det og rakte det til oss. Da ble øynene våre åpnet. Det var Jesus! Det var virkelig Jesus. Det var Jesus som hadde slått følge med oss på veien, men vi hadde ikke kjent ham. Det var Jesus som hadde hatt bibelstudium med oss. Men plutselig forsvant han.

Da han hadde forlatt oss, sa vi til hverandre: "Brant ikke hjertet i oss da han talte til oss på veien og åpnet skriftene for oss?" Straks etter vendte vi tilbake til Jerusalem og fant vennene våre og fortalte dem alt det vi hadde vært med på. Da fortalte de oss at Jesus virkelig hadde stått opp igjen og vist seg for Simon.

Mens vi snakket sammen om dette, sto Jesus plutselig midt iblant oss. Først ble vi veldig redde, men Jesus roet oss ned. Han viste oss sårene i hendene og føttene, og spurte om vi hadde noe å spise. Vi rakte ham et stykke stekt fisk som han spiste mens vi så på. Deretter ble det bibelstudium igjen! Og han åpnet vår forstand så vi forsto skriftene. Han sa: "Slik står det skrevet: Messias skal lide og stå opp fra de døde tredje dag, og i hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag."

Hjertene våre brant da Jesus talte til oss og åpnet skriftene for oss. Jesu ord er ånd og liv. Det er bare Jesus som kan gjøre hjertene våre brennende. Det fantastiske budskapet om syndenes tilgivelse for Jesu skyld har makt og evne til å gjøre det aller tristeste og kalde hjerte brennende. *Om ham vitner alle profetene at hver og en som tror på ham, får syndenes tilgivelse ved hans navn.* Ja, den som tror på ham, har evig liv! Amen.

Hilsener i den oppstandne Frelserens navn!
Kleopas

Lars Gunnarsson

FOTO: KJELL PETTER BAKKEN

Den naturlige skapelsestroen

Av Ola Österbacka

Tenk deg at du finner et kamera i sanden på en strand. Du tar det opp, ser at det er et kamera av et visst merke, og trekker straks den konklusjonen at noen må ha glemt det der.

Men tenk om det nå var slik at kameraet hadde blitt til av seg selv? At det hadde oppstått en lykkelig kombinasjon av mineraler, glass og plast akkurat der, og tilfeldighetenes spill hadde kokt sammen denne herlige blandingen?

Du ler av fantasien min. Men hvilken kameraprodusent har til nå lyktes med å lage et kamera som har like mangfoldig funksjon som et menneskes øye? Enda man har klart å få til de mest fantastiske konstruksjoner og finesser.

Nei, at kameraet ikke har blitt til ved en tilfeldighet vet nok alle og enhver. Det ligger svært mye intelligent virksomhet bak. Men øyet da? Har det blitt til gjennom en utvikling? Ja, så sier mange vitenskapsmenn.

Hvordan kan man tro noe slikt? Jo, fordi det eneste alternativet er at det fins en Gud, som har konstruert øyet og alt det andre i naturen. Og det kan man ikke regne med, for det strider imot naturvitenskapens første aksiom!

I virkeligheten er det slik at det også fins mange vitenskapelige fakta som taler imot en utvikling fra primitive organismer til stadig mer utviklede og sammensatte.

Blant fysikkens grunnlover er lovene innen *termodynamikken*¹. Den første loven sier at energi ikke kan skapes eller forsvinne; den kan kun gå over fra en form til en annen. Denne loven kalles vanligvis for *energiprinsippet*.

Termodynamikkens andre lov sier at energimengden som kan brukes blir stadig mindre og mindre. Dette gjelder i et lukket system, hvor man ikke kan tilføre energi utenifra. Man kan også si at alt er på vei *mot større uorden*. Hvis vi for eksempel har to glass vann, det ene med varmt og det andre med kaldt, og heller dem sammen, blir resultatet lunkent vann. Hvordan skal vi kunne få varmt og kaldt vann igjen? Kun ved å tilføre ny energi, f.eks. ved å sette en gryte på komfyren og varme vannet.

Nå skjer det samme i universet. Solen stråler hver dag ut ufattelige mengder energi, og det meste forsvinner ut i verdensrommet. Det samme skjer med millioner

av andre soler. En utjevning av universets kraftressurser er altså på gang, og den prosessen er irreversibel.

Vi har her eksempler på naturlover som støtter den bibelske skapelseslæren, ettersom de taler for at skaperverket en gang har hatt et mye høyere nivå enn det har i dag.

Det fins også andre fakta som taler for det samme. Man har f.eks. funnet *fossiler*² av svært store dyr som levde for lenge siden men som nå er utdødd. På samme måte har det tidligere levd planter av helt andre dimensjoner enn de vi kjenner i dag. De første menneskene oppnådde bemerkelsesverdig høy alder, osv. Organismene hadde tydeligvis betydelige ressurser i seg sammenlignet med det som vi ser nå.

Seks ganger i 1 Mos 1 sier Bibelen: «Og Gud så at det var godt.» Gud slurvet ikke med sin skapelse.

Syndeflodsberetningen støttes av forskningen

Dersom man forutsetter at alt har utviklet seg steg for steg uten katastrofer, havner man i meget store vanskeligheter når det gjelder

1 Termodynamikk: Del av den teoretiske fysikken, som tar for seg forvandlinger mellom varme og andre energiformer.

2 Fossil: Forsteinet eller forkullet rest av plante eller dyr i geologisk avleiring. (Brukes også om avtrykk.)

mange geologiske fakta. Det fins masser av *fossilfunn* som blir vanskelige å forstå.

Hvordan kan man forklare eksistensen av *fem millioner nedfrosne mammuter* langt oppe i Sibir?

Mange av dem er blitt funnet i en så godt bevart tilstand at de hadde rester av ufordøyd mat i magene sine!

Det faktum at man har funnet primitive fossiler på lavere nivåer i *sedimentære*³ *avleiringer*, og høyerestående i høyere lag, kan forklares med syndflodens overraskende ferd. De minste dyrene omkom først i flodbølgen, mens de større kunne ta seg frem til høyere regioner før de gikk under.

Men dette er på ingen måte noen gjennomgående regel. Det fins også funn av lavtstående fossiler i de øvre lagene og motsatt. Oppsiktsvekkende funn er blitt gjort av forsteinede trestammer, som står oppreist og strekker seg gjennom flere berglag som ifølge evolusjonistene burde ha blitt til i løpet av millioner av år!

Syndfloden må ha ført med seg en voldsom forandring også for klimaet. Det står i Bibelen at himmelen sluser åpnet seg og alle kilder i det store dypet brøt fram (1 Mos 7,11). Datidens atmosfære kan ha inneholdt betydelig mer vann enn det vi i dag har i skyene våre. Syndfloden må også ha betydd en forskyvning av havbunnen, slik at havdypenes vann skyllet over land. Der fins en forklaring på både kontinentalskyvningen⁴ og nedisin-

gen ved polene! Etter at atmosfæren mistet en betydelig del av sin vannmasse, ble også dens funksjon som drivhusglass forandret, slik at det tidligere jevne klimaet endret seg dramatisk.

Når skjedde skapelsen?

Blant de alvorligste problemene for mange er motsetningen mellom Bibelens opplysninger om et relativt ungt skaperverk og vitenskapsens skråsikre opplysninger om de lange tidsperiodene. Dersom man imidlertid har begge de nevnte aksiomene i mente, behøver ikke dette å være noe problem.

De såkalte *radiologiske dateringsmetodene*⁵, som bygger på de eksakte nedbrytningshastighetene til visse radioaktive stoffer, forutsetter at nedbrytningshastigheten alltid har vært konstant. Dessuten forutsetter de at ingen datterprodukter har vært der fra begynnelsen av, og at skaperverket ikke hadde noen synlig alder.

Vi kan kanskje forstå det hele lettere hvis vi stiller spørsmålet om hvor gammel Adam så ut til å være den dagen han ble skapt. Mange gjetter at han så ut som en 25- eller 30-åring. Men var han 30 år gammel? Det er interessant å legge merke til at Bibelens opplysninger om Adams livstid skiller seg fra andre personers. Om ham leser vi at «hele Adams alder - den tid han levde - ble 930 år»⁶ (1 Mos 5,5), mens det om alle andre står «hele hans alder ble ... ». 930 år var altså Adams reelle levetid, og ikke den tilsynelatende alderen.

Hvor gamle så da fjellene ut til å være da de ble skapt? Det vet vi ikke, men i hvert fall skogen må ha sett ut som om den hadde eksistert i mange årtier. Det Gud skapte var komplett, og da må også alle andre ha vært representert i naturen. Det samme gjelder stjernene. Hvorfor skulle Gud ha latt oss leve i millioner år uten å kunne glede oss over stjernenes prakt?

I forrige avsnitt kom vi inn på de lange tidsperiodene i forbindelse med skapelsen av himmellegemene. I boken «*Vårt ursprung?*» presenterer Mats *Molén* argumenter for at jorden kan være relativt ung (s.110 ff.). Han henviser til seriøse forskere som mener det fins vitenskapelige belegg for at jordens og himmellegemenes alder skal regnes i tusener av år istedenfor millioner eller milliarder av år.

Det er umulig å vite nøyaktig utfra Bibelen når skapelsen skjedde. Utregningen som ble gjort av erkebiskop *Ussher* på 1600-tallet, og som sier at verden ble skapt år 4004 f.Kr., gikk ut fra at slektregistrene i 1 Mos 5 og 11 var fullstendige. Derfor begynte man også å trykke årstall i margin i flere bibelutgaver, etter *Usshers* utregninger.

Mange faktorer taler imidlertid imot at registrene skulle være komplette. Det fins eksempler på at mellomliggende slektsledd bevisst er utelatt, uten at det av den grunn ble betraktet som feilaktig. «Sønn» kan ofte bety «ætling».

(Neste gang: Argumenter mot utviklingslæren)

Fra boken *Hoppets bekännelse* (Evangeliföreningens förlag, Vasa 1993).

3 Sediment: Berglag som er blitt til ved at avleiringer av slam, leire m.m. hardnet; slike inneholder ofte fossiler.

4 Kontinentalskyvning: Kontinentene er blitt skjøvet fra hverandre (Europa-Asia fra Amerika).

5 Radiologisk aldersbestemmelse: Å bruke radioaktive stoffers eksakte nedbrytningshastigheter til å aldersbestemme f.eks. bergarter.

6 Gjengitt etter Svenska Folkbibeln. Overs. merkn.

Romerbrevet – Kapittel 3

FOTO: KJELL PETER BAKKEN

Alle menneskers mangel på rettferdighet – Les Rom 3,9-18

Av Egil Edvardsen

I disse versene viser nå Paulus at alle mennesker mangler den rettferdighet som Gud krever. Ved hjelp av klare sitater fra Skriften viser han at det ikke fins ett menneske som er rettferdig for Gud.

- I 1,18-32 har han vist at *hedningene* mangler denne rettferdigheten. Jfr 1,20: "Derfor har de ingen unnskyldning."
- I 2,1-16 har han vist at de som tror at de er rettferdig for Gud i seg selv, dvs. *de egenrettferdige*, også mangler denne rettferdigheten. Jfr. 2,1: "Derfor har du ingen unnskyldning, du menneske som dømmer, hvem du enn er..."
- I 2,17-3-9 har han vist at de som er *jøder* etter kjødet, heller ikke har denne rettferdigheten som Gud krever. Jfr. 2,23: "Du som er så stolt av loven, du vanærer Gud ved å bryte loven."
- Og i 3,9-18 viser han at *alle mennesker* mangler denne rettferdigheten.

Om noen av de troende som nå leser dette, ville begynne å tenke som så at dersom de vantro hedningene, de egenrettferdige og de

stolte jødene ikke hadde Guds rettferdighet, sto det kanskje bedre til med dem selv. En slik tanke avfeier Paulus med det samme. I vers 9 sier han: "Hva så? Har da vi noe fortrinn? Slett ikke!" Heller ikke en kristen må tro at han har noen personlige, subjektive fordeler framfor andre.

En liten oversettelsesanmerking: NO 2011 oversetter første del av vers 9 slik: "Hva så? Har vi jøder noe fortrinn? Nei, på ingen måte!" Uttrykket "vi jøder" er en tolkning. Ordet "jøder" fins ikke grunnteksten. På gresk står det bare ganske enkelt: "Hva så? Har vi noe fortrinn?" eller: "Er vi noe bedre?". NO 2011s oversettelse harmonerer også dårlig med 3,1-2 hvor spørsmålet "Hvilket fortrinn har da jøden...?", blir besvart med: "Mye, på alle måter!". Mens her i vers 9 blir spørsmålet: "Har vi noe fortrinn?", tvert imot besvart med: "Slett ikke!".

"Vi har jo allerede anklaget både jøder og grekere for at de alle er under synden," fortsetter Paulus i vers 9. Dermed viser han tilbake på det han allerede har skrevet om hedninger ("grekere") i 1,18-32 og jøder i 2,17-3-8. I disse avsnittene har han vist at de alle sammen er "under synden". At et menneske

er under synden, betyr at det er under syndens makt, skyld og dom. Synden er ikke bare noe som tilfeldig rammer alle mennesker en gang i blant. Synden er den dominerende kraften i det naturlige menneskets liv, enten de er jøder eller grekere. I stedet for at vi mennesker eier Guds rettferdighet, eier vi synd. På grunn av synden, står vi i skyld til Gud, og på grunn av denne skylden, står vi også under dommen og fordømmelsen.

I Rom 3,10-18 siterer Paulus Det gamle testamente. Han gjør det for å vise at det han har sagt om alle menneskers syndeforderv i vers 9, er riktig. Disse versene er ikke hentet fra bare ett avsnitt i GT, men er en sammenstilling av flere steder.

- Sammenlign vers 10-12 med Salme 14,1-3; Salme 53,2-4; Fork 7,20.
- Sammenlign vers 13 med Salme 5,10 og Salme 140,4.
- Sammenlign vers 14 med Salme 10,7.
- Sammenlign vers 15-17 med Jes 59,7-8 og Ordspr 1,16.
- Sammenlign vers 18 med Salme 36,2.

Poenget for Paulus med hele denne lange sammenstillingen av forskjell-

lige steder i GT er å vise at det fins overhode ikke ett eneste menneske som har den rettferdighet som Gud krever. Legg merke til understrekingen av "ikke én" og "alle".

Det går an å dele versene inn i tre grupper av synder: *Tanker* (vers 10-12a), *ord* (vers 13-14) og *gjerninger* (vers 12b, 15-17). I Mark 7,21-23 taler Jesus om den samme sammenhengen mellom tanker, ord og gjerninger. Menneskets grunnproblem er det uomvendte, gudfiendtlige hjertet.

I vers 11-12 står det at det ikke er "én som søker Gud... alle er fordervet". Dette har dramatiske følger for menneskets evne til å omvende seg. I Rom 8,7 sier Paulus at det "kjøttet (dvs. det naturlige, uomvendte mennesket) vil, er fiendskap mot Gud, for det bøyer seg ikke under Guds lov og kan heller ikke gjøre det". Den eneste måten et menneske kan bli omvendt på, er derfor ved at Gud omvender det (les Jer 31,18; 17,14).

I vers 13-14 taler Paulus om ordenes synder. At strupen er som "en åpen grav", og at det er "ormegift" under leppene, får oss til å tenke på all åndelig død og fordervelse mennesket kan forårsake bare ved sine ord. I stedet for ord som kan gi næring, spyr det ut

gift som fører til død. I stedet for oppbyggende og livgivende ord, er munnen "full av forbannelse og bitterhet".

Den beskrivelse som Paulus gir av menneskers grusomhet og ondskap i vers 15-17, er en slående sammenfatning av menneskehetens historie. Har det noen gang funnes en tid da mennesket ikke var "raske på foten når de vil utøse blod"? Historien er full av vitnesbyrd om menneskers "ødeleggelse og elendighet". Den ene krigen har etterfulgt den andre.

I vers 18 peker Paulus på hva som er den dypeste årsaken til alle disse syndene, nemlig mangelen på frykt for Gud. Han framholder den viktige sannheten at veien til fred, både jordisk og åndelig fred, bare fins gjennom gudsfrykt. Så lenge mennesket er fiendtlig mot Gud, kan det ikke skape virkelig fred verken med Gud eller sin neste.

Den som ikke frykter Gud, kan heller ikke få fred i hjertet. Den som ikke har en hellig Gud for øyet, ser ikke hva som er synd. Og da får onde tanker, ord og gjerninger fritt utløp.

Rosenius sier om den sanne gudsfrykt: "Gudsfrykt er at en holder Gud for stor, hellig og rettferdig i sine dommer, og derfor

frykter for å gå imot hans bud, frykter for at der er noe i hjertet, eller i våre ord og gjerninger, som er imot hans vilje."

Som en konklusjon kan vi si at Rom 3,9-18 viser hvordan menneskets naturlige tilstand er "under synden". Det er *skyldig* for Gud og derfor under hans vrede, og det er *udugelig* og mangler evnen til å leve med Gud og for Gud.

Men dermed har Paulus også vist hva slags frelse mennesket behøver. Det behøver en frelse som kan redde det ut av den tilstand som mennesket lever i uten Gud. For det første trenger det en frelse som består i at *skylden* blir sonet og at det får en rettferdighet som Gud kan godkjenne. Denne frelsen forkynner Paulus i 3,21-5,21. For det andre trenger det en frelse som består i at det får en ny vilje til å gjøre det gode. Det må kort og godt bli født på ny ved Guds Ånd. Denne siden av frelsen forkynner Paulus i kap. 6-8 i Romerbrevet.

Men før Paulus går over til å tale om denne frelsen, kommer det to vers, 3,19-20, som står som en konklusjon på hele avsnittet 1,18-3,18. Der taler Paulus om det som er selve hensikten med loven. Det skal vi ta opp i neste artikkel.

(forts.)

LBKs 40 årsjubileum

11-13 juli 2014

Tema: Kristusbrev til verden

Sted: Hjälmargin, Lappe i Sverige

Se detaljert program på www.luthersk-kirke.no

Påmelding til Anna Karlsson, annaskuriosa@telia.com

tlf. +46-372-19068, +46-70-6693849.

LBK 40 år

I år fyller Den Lutherske Bekjennelseskirke 40 år. Den 7. september 1974 ble stiftelsesdokumentene undertegnet i Uppsala i Sverige av en gruppe prester og lekfolk som hadde tatt steget ut av Svenska kyrkan fordi den svenske statskirken ikke lenger forkynte Guds ord klart og rent. Etter hvert oppstod det flere menigheter i Sverige, og i 1978 ble den første norske menigheten opprettet, Den Lutherske Forsamling i Avaldsnes. Helt fram til 2009 bestod LBK av svenske og norske menigheter, men den 18. juli det året ble LBK i Norge konstituert som et eget, selvstendig kirkesamfunn. Også i Finland oppstod det etter hvert en egen luthersk bekjennelseskirke, og i dag fins det både en finsktalende LBK og en svensktalende luthersk forsamling, St Johannes ev-luth forsamling i Vasa.

LBK er en *bekjennelseskirke*. En bekjennelseskirke er en kirke der alle medlemmene med munnen bekjenner sin tro på Jesus Kristus og med livet viser at de vil følge Guds bud og Jesu ord.

En *luthersk* bekjennelseskirke er en bekjennelseskirke der alle medlemmene bekjenner seg til den lutherske læren. Det er en kirke som både i skrift og tale bekjenner seg til den lære som vi finner utformet i de lutherske bekjennelsesskriftene. Disse skriftene fins samlet i Konkordieboken av 1580. Disse bekjennelsesskriftene er ikke en autoritet på linje med Bibelen. Men i LBK bekjenner vi oss til disse skriftene fordi vi har sett at de gir en riktig sammenfatning og utlegning av Guds ord.

Sentralt i den lutherske læren står læren om *Skriften alene, nåden alene og troen alene*. For Luther og reformatorene var Guds ord den høyeste autoritet, den eneste norm og rettesnor for all lære og alt liv. De hevdet med styrke at et menneskes frelse er av Guds nåde alene og at den tas imot ved troen alene, uten gjerninger. En bekjennelseskirke som vil være luthersk, må framfor alt bekjenne seg til Skriften alene, nåden alene og troen alene. Det betyr bl.a. at bibelkritikk ikke kan godtas i en luthersk bekjennelseskirke, heller ikke en synergistisk omvendelsesforkynnelse eller en lære som ikke innebærer at frelsen er helt og fullt Guds verk ved Jesu Kristi gjenløsning.

Helt fra starten av har LBK stått i kirkefelleskap med andre lutherske bekjennelseskirker rundt omkring i verden, bl.a. med den amerikanske Wisconsin-synoden. Professor Siegbert Becker, som underviste ved Wisconsin-synodens preste-seminar i Mequon, Wisconsin, besøkte Skandinavia flere anledninger på 1970- og 80-tallet. Han holdt foredrag både i Sverige og Norge og underviste i Bibelens lære om rettferdiggjørelse, omvendelse, kirkefelleskap etc. På mange måter ble professor Becker som en åndelig far for LBK. Han hadde stor omsorg for den lille flokken av lutheranere i Sverige, Norge og Finland som forsøkte å være tro på de bibelske lærene. Helt fram til han døde

i 1984 var han en trofast venn og støttespiller av LBK.

Det fins mange bøker og skrifter etter Siegbert Becker. På norsk ble det utgitt en samling av foredrag om Bibelens verbalinspirasjon og ufeilbarhet, den bibelske læren om rettferdiggjørelsen og et klargjørende foredrag om forholdet mellom lov og evangelium. Disse foredragene ble samlet i boken "Skriften og saligheten". Selv om foredragene er over 40 år gamle, er innholdet like aktuelt i vår tid. Vi sender derfor boken gratis til alle abonnentene av Bibel og Bekjennelse.

Så vil vi ønske alle våre lesere en velsignet påskehøytid i vår korsfestede og oppstandne Frelser, Jesu Kristi navn.

Egil Edvardsen

Vår kjærlige Far

Som en far er barmhjertig mot sine barn, er Herren barmhjertig mot dem som frykter ham. (Sal 103,13)

«Pappa?» hvisket Jens og ristet litt i faren sin som sov. «Avisene mine er kommet. Jeg må av gårde for å dele dem ut.»

«Javel, da snakkes vi senere,» gjespet pappa mens han kikket på klokken som viste halv seks.

«Men pappa,» sa Jens på ny, «det pøsregner ute. Avisene kommer til å bli søkkvåte.»

Herr Andersen snudde seg og så opp på sønnen sin. «Greit. Jeg skal stå opp og kle på meg.»

En time senere var pappa og Jens hjemme igjen og parkerte bilen i garasjen; jobben med å levere aviser på dørene til folk var ferdig.

«Takk for at du hjalp meg, pappa,» sa Jens ved frokostbordet.

Herr Andersen smilte. «Bare hyggelig å hjelpe deg. Du kommer nok til å gjøre det samme for din egen sønn en gang,» humret han.

«Jeg var litt redd for at du ikke ville hjelpe meg,» sa Jens. «For da jeg begynte å jobbe som avisbud sa du at dette var mitt ansvar.»

«Og det er jo sant,» sa pappa. «Men hvordan kunne jeg fortsette å sove fredelig videre hvis jeg visste at du var ute i pøsregnet og ikke hadde det noe bra? Da ville ikke jeg heller hatt det noe særlig bra.»

Foreldrene dine har det ikke noe bra når du ikke har det bra. Når du er syk eller trist, vil de heller ha det vondt istedenfor deg. Mamma og

pappa kunne til og med gitt livet sitt for deg, så mye bryr de seg om deg.

Gud har også de samme følelsene for deg, bare enda sterkere og renere. Din himmelske Far ga det kjæreste han eide, sin enbårne Sønn, slik at han skulle dø på korset for at du skulle få tilgivelse for syndene dine. Du er Guds adopterte barn. Han ga sin Sønn, Jesus, i døden for at du skulle eie livet.

Gud vil at vi skal se den store kjærligheten han har til oss, slik at vi blir villige til å elske hverandre på samme måten. «Vi er ikke en gang i slekt,» sier vi av og til, og bruker det som en unnskyldning for ikke å hjelpe eller bry oss om et annet menneske. Heller ikke vi var i slekt med Gud da vi ble født inn i denne verden. Han har skapt oss, men vi syndet og gjorde opprør mot ham og ville heller gjøre det som djevelen vil. Men Guds kjærlighet mot oss var så stor at han berget oss fra djevelens makt, så vi kunne bli hans barn. Fordi Gud elsket oss som en gang var fremmede, vil også vi med glede hjelpe hverandre. Gud har ført alle sine troende inn i en familie. Han vil at vi skal elske hverandre slik som en barmhjertig, kjærlig far eller mor, søster eller bror.

BØNN: Kjære Far i himmelen, takk for at du er en så kjærlig og barmhjertig Far mot meg. Tilgi meg alle mine synder. Jeg ønsker å være ditt barn for alltid. Hør meg når jeg ber til deg, for Jesu skyld. Amen

F O R B A R N

Dødens makt er brutt

Engelen tok til orde og sa til kvinnene: "Frykt ikke! Jeg vet at dere leter etter Jesus, den korsfestede. Han er ikke her, han er stått opp, slik som han sa. Kom og se stedet hvor han lå!" (Matt 28,5-6).

JAKOB SOM VAR TRE ÅR GAMMEL, hadde mye å spørre farmor om. "Hvor er mamma?" ville han vite. "Hun er på jobb," sa farmor. "Og hvor er Samuel?" "Lillebroren din sover middag." "Og hvor er pappa?" Da svarte farmor med en tåre i øyekroken: "Pappa er i himmelen hos Jesus." "Ja, pappa er i himmelen hos Jesus," gjentok Jakob og fortsatte å leke med lekene sine. Jakobs pappa døde bare noen uker tidligere. Treåringen kunne ikke riktig forstå alt som hadde hendt, men farmors omsorgsfulle ord var nok for ham. Forklaringen "i himmelen hos Jesus" beroliget ham og styrket farmor også.

Uten Jesu tomme grav skulle vi ikke kunne ha et slikt håp. Uten Jesu oppstandelse skulle det ikke finnes noen visshet innfor døden. Vi skulle bare ha spørsmål. Hva skjer når vi dør? Hvor skal vi når livet tar slutt? Hvordan skal vi forberede oss på det som kommer etter tiden vår her på jorden?

Påskemorgenens tomme grav gir det svaret vi trenger. Nøyaktig som vi åpner en pakke for å se hva vi har fått i gave, åpnet engelen Jesu grav for å vise den store og verdifulle gaven vi har fått av

Gud. Døden kunne bare holde på Jesus en liten stund. Jesus opphevede dødens makt ved å stå opp til liv igjen. I Åpenbaringsboken sier Jesus: "Jeg er den levende. Jeg var død, men se, jeg lever i all evighet, og jeg har nøklene til døden og helvetet."

Vi ønsker at vi kunne se Jesu seier over døden tydeligere. For oss virker dødens makt å være definitiv og umulig å bryte. Den tar bort dem vi elsker og fører med seg en sorg som ser ut til aldri å ta slutt.

Vår oppstandne Frelser forkynner sin seier over døden for oss. Han lover at alle som lever og tror på ham, skal leve selv om de dør. Alle som dør i tro på Kristus, er trygge i himmelen. Også kroppene skal få liv igjen. Den dagen Jesus kommer tilbake i herlighet, skal han vekke opp de døde. Da skal den endelige seieren over døden proklameres, og Guds løfte skal bli oppfylt: "Døden er oppslukt, seieren vunnet" (1 Kor 15,54).

Ønsker du å stille flere spørsmål?

Kjære Far i himmelen, takk for at du har gitt oss seier ved vår Herre Jesus Kristus. Amen.

LBK på internett

www.luthersk-kirke.no

Andakter • prekener • foredrag • program for gudstjenester • m.m.